

ZÁMOLY

KÜLÖNSZÁM

KÜLÖNSZÁM 2018.

HELYI ÖNKORMÁNYZAT LAPJA

Zámoly az én szememmel

Idén második alkalommal lett meghirdetve ez a pályázat, amivel a Zámolyi Napok programsorozatát színesítettük. A zsűri tagok szívesen vállalták ismét magukra a feladatot, hogy elsőként olvassák a feljűk eljuttatott név nélküli, címmel ellátott írásokat. 14 írás érkezett be a megadott határidőre. Az előző évekhez képest a stílus, a történetek másabbak, bátrabbak lettek, de olvashatunk ismét visszaemlékezéseket is. A múlt a jelen és a jövő köszön vissza a következő írásokba, úgy ahogy a pályázók látják vagy látni vélik Zámolyt a saját szemükkel.

Ezúton köszönöm meg a zsűri tagjainak, R.Kárpáti Péternek, Lángi Péternek, Simon Zoltánnak, Dabóczy Gergelynek és Farkasné Sárközi Évának, hogy idén is elfogadták a felkérésemet és részesei voltak a programnak. Jövőre ismét számítok az együttműködésükre. Köszönet azoknak is, akik tollat ragadtak és megosztották velünk történetüket. Remélem jövőre is kedvet kapnak és írásba foglalják gondolataikat. Az újságban nem értékelési sorrendben lesznek a pályaművek feltüntetve, ezért itt osztom meg Önökkel az értékelési sorrendet.

R.Kárpáti Péter könyvét kapta:

- Filotás Balázs: Lakóhelyem Zámoly, Zámoly Felett
- Kállai Józsefné: Lánykori emlékeim

Szabadkai pincészet Rose borát kapta:

- Csabor, Kelemen Csaba: Most akkor szeretem Zámolyt

Szabadkai pincészet Zámoly Község Borát kapta:

- Csabetto, Kelemen Csaba: Életképek

Pedro Sör válogatás díszdobozban kapta:

- Hogenadler Martin: Így látom én ...Zámoly az én szememmel

Üvegből készült Möntör Piros által készített Zámoly címet kapta:

- III. Veszeli Dénes: Éltet a múlt
- II. Kelemen Csaba = Zámolyi találkozások
- I. Gyüttment: Haikuk

Dabóczy Gergely által készített festményt kapta:

- Földj: Szabó Attila: Zámolyi történet

Kellemes olvasgatást kívánok! Hermánné Klára

Egyszer volt, hol nem volt... Zámoly az én szememmel...

Gyönyörű napsütésben fürdőztek a Petőfi sugárút pálmái.

A paradicsommadarak éneke betöltötte Zámoly egészét.

Polgármester Úr büszkén nézett az ötvenedik emletről metropoliszának szorgos lakosságára. Nehéz munkanap előtt áll Ő és a 200 fős testület. El kell dönteniük Budapest csatlakozási kérelmét Zámolyhoz. Mérlegelniük kell, hogy belefér-e a település 500 milliárd Eurós költségvetésbe egy ilyen kisebb város csatlakozási kérelme.

Ilyen gondolatok jártak a fejében, amíg a „Zoli szupermarket” bejáratához ért. Megvette a szokásos napi „Zámolyi Hírlap”-ot és a „Zámolyi Képes Újság”-ot. A szolgálati Ferrarit nem szívesen használta. Szeretett a körúton sétálva odaérni a munkahelyére. A logisztikai központ előtt üdvözölte az önkormányzat Gazdasági Igazgatóságának 500 fős karbantartó csoportját.

Már a negyvenedik fotocellás kamionbejártót építették.

A parlament márványlépcsőjéről még visszatekintett a „Zámolyi Autó és Motorkerékpár Gyártó Konzern”-re. Ügyfélszolgálati munkatársai mosolygva köszöntötték. Közölték, hogy az éjszaka

megérkezett a 200 fős tengerentúli turistacsoport. Az önkormányzat buszai problémamentesen hozták Őket a „Zámoly Airport”-ról a „Pedró Hotelbe”. A vendégek köszönték a szállodában megépített tizedik termálmedencét, melyről még nem tudtak. Lifttel ment fel a tizenhetedik emeleti irodájába. A titkárnők lelkesen tájékoztatták, hogy a metropolisz melletti gyémántbányában ismét találtak hat darab 240 karát feletti követ, melyeket már hajnalban el is szállítottak a metropolisz csiszológyárába. Átfutotta napi postáját. Az egyetem százezer eurós sportcsarnok építési kérelmét „javaslom” felirattal ellátva a Gazdasági Igazgatónak szignálta. Megkapta a régen várt köszönő levelet az UNICEF-től. Ennyit elvárhat egy település, ha már több millió gyereknek segít a világban, hogy ne éhezzen. Kicsi szégyellte magát, hogy Zámoly először a svájci székhelyű WWF részére utalt át milliárdokat a bengáli tigrisek megmentése érdekében, de hát ők keresték meg először az önkormányzatot. Megérkeztek az árajánlatok is a település augusztusi ünnepére kiválasztott Deep Purple, Lady Gaga, Jennifer Lopez, Enrique Iglesias, Céline Dion és a Rolling Stones részéről.

Ez utóbbival kapcsolatban Mick Jagger levélben közölte, hogy ingyen is eljönne a Stones, mivel tavaly kirándulni akartak a zámolyi kaland és élményparkban, de nem kaptak beutazási vízumot a metropoliszunkba.

Ezeket átadta a titkárságnak, hogy a parlament tárgyalja meg, mely árajánlatokat fogadja el, kik jönnek a „Zámolyi Fesztiválistadion”-ba. Közölte a titkársággal, hogy eldöntésre került a díszvendégek névsora. A protokolligazgató most állítja össze az ülési rendet.

Vicesen hozzátette: - remélem Donald Trump és Kim Dzsongun miniszterelnök Urak nem ülnek egymás mellett, mert hátha kibékülnek. Akkor csődöt jelenthet a fegyvergyárunk.

Szalmán bin Abd al-Aziz Ál Szaúd - Szaúd Arabia királya -, valamint Mohamed bin Rásid - Dubai uralkodója -, csak azért vesznek részt a település ünnepén, hogy gazdasági Igazgató Úrtól tanácsokat kérjenek. Remélhetőleg Igazgató Úr tud szakítani időt rájuk. Orbán Viktor kispados lesz.

A parlament megkezdte ülését. Polgármester Úr indítványát, miszerint Budapest csatlakozási ügyét napolják el, mivel sokkal fontosabb megvitatandó kérdések is vannak metropoliszunk életében egyhangúlag elfogadták, természetesen az ellenzék egybehangzó szavazatait is beleértve.

Délig tartott az ülés. (A parlamentnek is be kell tartani, hogy a településen sehol nem megengedhető a négy órán túl tartó munkavégzés.) Minden pontban a képviselő Hölgyek, Urak egyetértettek. Megszavazták 20 darab új szélturbina építését, mivel veszélybe került, hogy a lakosságnak lassan

fizetnie kellene az áramellátásért, ami természetesen megengedhetetlen. Ugyanez okból kell újabb 10 darab földgáz és 20 darab termálvíz kutat létesíteni. Hazafelé, mint mindig megállt a „Ferkó Étterembe” ahol ki volt már készítve a Disznó hegyben erjesztett tizenhat csillagos whisky-je.

Az étterem előtt már várta a minden zámolyi lakos számára ingyenes limuzin, hogy hazarepítse kedves családjához.

Bognár József

Egy költözés életképei

Fordítva vagyok bekötve, ez már biztos. A fiókák kirepülésével kettecskén maradtunk, s ez megváltoztatta az életünk, amit sokan félreértettek. Nem voltam szomorú. Igaz, hogy nem esett jól a fészkelhagyás, de ez az élet rendje. Az új szituáció hozott sok örömet és lehetőséget is.

Feleségem gyengéd tiltakozásával dacolva két hét alatt eladtuk a lakást, s vettünk egy kellemesnek tűnő házat Zámolyon. Feleségem, aki először ellezte, mert minek ilyen gyorsan, hisz még a lakásfelújítás után sem pakoltunk vissza mindent a helyére, végül megértette, hogy ezt most MÉG meg tudom csinálni, de öt év múlva már nem lesz erőm hozzá. Vagy most, vagy soha! Amikor az emberek öreg, beteg korukra visszamennek a városba, egy kis lakásba, én kiköltözöm. Fix, hogy örült vagyok. Minden esetre már vettem három köszörűgépet s késélezést tanulok, hogy későgyűjteménnyel kellően tudjak foglalkozni szabad időmben. Óriási energiák szabadultak fel bennem, talán még a térképgyűjteményem rendezésére is jut időm. Most a legfőbb téma, hogy melyikünk fogja először beengedni a kutyát a lakásba?

Minden nap ünnep. Valahogy összefolynak a dolgok. Melőzünk a munkahelyen, aztán teszünk egy kört a boltokban, s hat, hét óra felé hazaérünk. (több mint egy hete nem tudok felvenni néhány ajánlott levelet, mert reggel fél hétkor, amikor elindulok még nincs nyitva a posta, amikor hazaérek, akkor pedig már régen zárva van.) Hazaérkezés után gyors átöltözés (a falusi embernek mindig van mellénye), aztán tevékenykedem valamit kint a szabadban. Jellemzően próbálom eltüntetni a régi gazda által a pincében és a padláson itt hagyott 8-10 köbméter szemetet. Amikor már a napfény is megunt a kilátástalan küzdelmet, bemegyek s csatlakozom a dobozokkal csatázó feleségemhez. Valamit elszűrtünk. Még a költözés előtt egy furgonnal csináltunk kb. 8 fordulót és néhánnal többet személykocsival is. Aztán jött a költöztető teherautó, majd a nappali és a konyha bútorzatát elhozta a bútoros cég. Ismét elkértem 7-8 fordulóra a furgont, s jól megpakolt személykocsival is fordultunk vagy tízet. Most

mondhatjuk, hogy már majdnem itt van minden. 30 év gyűjtögető életmódja ölt testet a dobozokban. Szegény örökösök! Minden szekrényről, bútorról tudunk hova kerülni, aztán kiderült, hogy rosszul tudjuk. Első probléma a kevés akasztós szekrény volt. Még mindig bőröndben van egy kupac ingem és ki tudja még mi. A probléma megoldása még ismeretlen.

Aztán jött a cipő.

Jó szisztémának tűnt, hogy ha valamit nem tudunk elrakni, veszünk egy bútor darabot és belegyömöszöljük. Tegnap vettünk az apróságaim kis részének (térképek, tollak, kések, stb. még nem kerültek elő) két fényő komódot. Most centizünk, hogy hova férnek el.

Meg akarjuk oldani az akasztós szekrény problémát ezért ma vettünk három szép régies szekrényt. Egy nyitott polcos, egy akasztós és egy vitrines. Nagyon sok dolgot el fognak nyelni.

Már csak egy dolgot kell kitalálni: péntekre kértük a szállítást, addig el kell dönteni, hogy hova rakjuk a három műremeket.

Ünnep volt. Reggel felöltöttem az elvegyülő ruhámat, mert abban szoktam tevékenykedni a ház körül. A ruha befolyásolja az emberek véleményét. Volt, hogy a „terepi” tevékenykedés után egy önkibe tévedtünk. Kitaposott edzőcipő, a munka melléktermék jegyeit magán viselő farmer, sűrű póló, fekete sapka, egyszerű mellény. A városi boltban a pénztáros felszólított, fordítsuk úgy a kosarat, hogy belelásson. Azt mondta ez az előírás, s kérdésemre, hogy az előttem vásárlónak miért nem kellett térülnie-fordulnia, nem adott logikus választ. Bizonyára öreg tolvajnak nézett.

Másnap „hivatali” munkaruhámban, sötét öltönyben ismét ott jártam. Fogam között vihettem volna ki mindent, amit akarok, fel sem merült semmi rosszakaratú ténykedés gyanúja. Ez a mostani elvegyülő ruha is sok emberben ébreszthet vegyes érzelmeket. Kék melles munkásnadrág, mint amilyen a kisvakondnak volt, s itt még mindenkinek van. Egy laza póló, bár itt az úriemberek főleg kockás flanel inget hordanak, s egy toszómici sapka. (bocs, de ez a neve) Ha hideg van, fel lehet kapni egy mellényt, hisz falusi embernek mellénye és fürdőköpenye biztos van. Így kiöltözve el lehet menni a „seggrestyébe”, s kicsit jobbra a söntéspultról be lehet csapni egy rövidet, lekísérve egy korsó sörrel. A helyi vagány csávók ilyenkor biztos nem nézik ki az embert.

Szóval reggel felöltöttem az elvegyülő ruhámat, mert ki tudhatja, mit hoz a nap, de sörözés helyett leültem reggelizni. Szeretem ezeket a laza reggeleket. Az ember leül, szemben a felkelő nappal, kitesz maga elé egy vágódeszkát, ráhalmoz némi sonkát, kolbászt, töpörtyűt, hagymaféleségeket, erős zöldpaprikát, paradicsomot, szel egy jó állású szelet

barna kenyeret, kavar magának egy bögre szívnyugtató teát, s mosolyogva reggelizni kezd.

Imádom ezeket a reggeleket! Ilyen egy, tartalmas ház körüli tevékenykedés.

Ha az embernek elég ideje van, megérheti, hogy a mennyiség minőségbe csap át. Rájuk magunkat keresztül a dobozhegyeken s közben érnek apró örömök. Nem találtam az indukciós főzőlap bekötési rajzát. (eddig az én egy lapos, konyhaszigetben lévő indukciós lapommal főzöttünk. Persze mindenki ez után is az én konyhaszigetemet használja.) Végül kénytelen voltam kitalálni a főzőlap háromfázisú bekötését, s láss csodát működött! S egyből működött a mosogatógép is. Öröm valamit létrehozni.

Pakolunk, mint egy robot, s keressük a dolgainkat. Már garázsban alszik az arra érdemes autó, fűvet is nyírtam, s talán már dereng a vége. Mi az a néhány év?

Sok problémánk van a cipőinkkel. Hiányzanak a korábbi beépített szekrények. Gyorsan elfutottunk, s vettünk két cipőtartó szekrényt, meg kettő rácsos cipőtárolót. Érdekes a mai ipar.

Mindent kispórolnak a termékből, amit elvileg össze lehet szerelni, de gyakorlatilag két ember kell hozzá, s az egyiknek legyen három keze, a másiknak négy. Hiányosságaink dacára sikerült összeraknunk a szekrényeket, még hátfalat is készítettem hozzájuk, hogy legyen valami tartásuk.

Újabb pakolás s a feleségem közli, még mindig nem férnek el a cipők. Felülemelkedve a tényen ittam egy fröccsöt. Másfél óra múlva jön az asszony, s közli a jó meg a rossz hírt. Megtalálta az egyik notesz gépemet, s mellel talált még egy doboz cipőt. A neten elkezdtem keresni valami szekrényt, mert az még nincs nekünk, sok apró kütyüm és vakom viszont van. Szerencsére találok egy üveg pezsgőt és két poharat. Az élet szép, s a repceföld már sárga a virágtól.

Vége a szép időnek! Amióta elköltöztünk gyökeresen megváltozott az életünk. (mondjuk ezt is akartam). A dolog véglegesen lezárult. Az utolsó pálinkás üveget is elhoztuk a régi lakásból, s ki és bejelentkeztünk. Ha hazaérek, dolgozom, mint a güzü a dobozhegyek felszámolásán. Ha marad egy kis energia, s még van némi fény az udvaron próbálok olyan varázslatokat elkövetni, hogy lehetőleg szeméttelmentesnek tűnjön. Aztán éjjel környékén már nem nagyon kell ringatni.

Akkorákat alszom, mint boldogult ifjúkoromban. A hétvége egy maratoni menet, pincébe le, fel, padlásra fel, aztán le, garázsba be, ki.

Cirkulálok, mint az a bizonyos kölyökgólya. Annyit megyek, mint a maratoni futás távja. Fel sem tűnt, hogy hiányzik valami, aztán ma megjelent a szolgáltató, s egy lavór segítségével bekötötték a TV-t. Három hét után oda a nyugalom!

Kis pontok vagyunk a természetben. Erre a tényre eddig döntően tengerpartokon jöttem rá, de most más is rávezetett. Életem előző szakaszában munkámba menet csak aszfaltot láttam. Most autózva látok kb. 10 kilométernyi szántóföldet. Látom a traktorokat, ahogy hatalmas port verve éjjel-nappal (szó szerint) kavarnak a földeken, s csinálnak valamit, ami számomra „friss” parasztként teljesen érthetetlen. Rájöttem, hogy az egyik legmagányosabb foglalkozás a traktorosé. Egész nap egyedül egy hermetikusan lezárt fülkében, s kanyarogni, mint kígyó a homokban. Rettentően izgalmas lehet. De mégis szép munka, mert létrehoznak valamit. Egyik nap még port fújdogál a szél a szántóföldön, másik nap már zöld a határ. Hihetetlen, de a repce naponta több centit nő. Reggel megyek még csak zsenge hajtás, délután mikor jövök már legénysorba pöndörülő növény. Hihetetlen hogyan csinálja. Nem vagyunk mi erre képesek!

Csodálatos teljesítmény, lenyűgöző a természet. Naponta szemmel láthatóan, szinte percről percre nőni komoly feladat. Sajnos azt hiszem ezt a fű is tudja. Egy epizód a mindennapokról. Már harmadik napja aludtunk kint, s pont akkor voltak azok a szép tavaszias didergető idők. Reggel gurultunk befelé a kocsival, s néztük az utcát. Feleségem megszólal: Nézd, azon a férfin téli sapka van! S valóban a járdán egy férfiember feküdt rá a szélre, fején egy szőrös kucsmával. Én rezignáltan megjegyeztem: Puhány városi!

Örülök, hogy ismerőseim nagy része a költözés után sem tart tökkelütött hülyének, vagy jól leplezi véleményét. Nekem az a meglátásom, hogy nem kell mindig a formális logika mentén közlekedni. Néha csinálni kell valami olyant is, ami logikátlan, s talán éppen azért jólesik. Példával megvilágítva, egy gépkocsit a saját örömeimre veszek. Én még soha nem néztem azt, hogy amikor három év használat után el akarom adni az kelendő lesz-e a használt autó piacon vagy sem. Nem érdekelt, mert nem a leendő vevőnek akartam kocsit venni, hanem magamnak. Én akarom benne jól érezni magam, s hogy mi lesz majd később az egy másik kérdés. S egy falura költözésnél is ugyanígy működik minden.

Csabetto

Most akkor szeretem Zámolyt?

14, 4, 5, 40, 2. A számok életem állomásait jelzik. 14 évet laktam Sopronban, 4 évet Győrben, 5 évig Miskolcot boldogítottam, 40 évig éltem Székesfehérváron, s két éve Zámolyon lakom. Ahogy látszik a legutóbbi időkig mindig flaszterkoptató voltam, általában társasházakban hajtottam álomra fejem, életterem a nyüzsgő város volt, annak minden jó és káros hatásával egyetemben.

Ideje áttekintennem az elmúlt két év mennyiben más, mint az előző 63.

Az ember azt gondolja, hogy lakhelyének nincs különösebb jelentősége. Ez nem igaz. Az a 13 km, amely a legutóbbi életteremtől elvlaszt életemben jelentős változást okozott.

Sok minden eltűnt az életemből, amely régen sokkal zajlóbb volt. Egy kis séta s az ember máris az események forgatagába csöppent, végigment az utcán, biztos jött egy ismerős, akivel el lehetett beszélgetni, vagy beülni valahova. Mindig történt valami, aminek különösebb erőfeszítés nélkül részese lehetett az ember. Sok ismerősöm volt, s este mindig volt erőm odaülni a számítógéphez, s tájékozódni a világ fontos vagy léha dolgairól.

A 13 kilométer idegen világba csöppentett. Nem nagyon megyek végig az utcán. Alig van itt ismerősöm. Valahogy nincs alkalmam az ismerkedésre. Reggel elmegyek dolgozni, este hazajövök. Keveset tudok a falu dolgairól, még azt sem tudom, hol tudnék utána nézni az egyes rendezvényeknek. Szakmám elég speciális, nem tenyészték állatot, nem gazdálkodom, nem járok kocsmába, kevés a közös téma az itt élőkkel. A falusi ember sokkal zárkózottabb a városinál. Jobban érvényesül az én házam, az én váram elve. Meglepődtem, amikor megtudtam, hogy szomszédjaim nagy része a korábbi tulajdonos idején nem járt a házukban. Itt az emberek őrzik saját életüket, a kerítéseken nem kötelező kellék a csengő.

A zárkózottság ellenére az itt élők mindent tudnak, vagy tudni vélnek az idecsöppent idegenről, s ezt a maguk módján véleményezik is.

A falusi világ arra van berendezkedve, hogy mindig van otthon valaki. Vagy egy öreg a családból, vagy a feleség, aki rendezzi a ház környékét, gondozza az állatokat, termeli a kertben az ennivalót. Megérne egyszer egy gazdasági számítást, hogy ezeknek a termékeknek mi az ára, ha az ő munkáját is számba vesszük. A munkába járó ember életét nem könnyíti meg a falu. Hivatalos ügyet intézni, vagy például egy ajánlott levelet

felvenni a postán gyakorlatilag csak úgy lehet, ha az ember korábban hazajön a munkából.

Ha valaki azt gondolja, hogy sajnálom a korábbi nyüzsgést az téved. Cserébe nyugalmat kaptam. Kicsit olyan az érzés, mint amikor az El Caminon gyalogoltam. Egyszerre csak a helyükre kerültek a dolgok. Kicsiben itt is ez történt. Talán az a sok ismerős nem is volt olyan fontos, talán a sok program nélkül is meg lehet lenni. Most a fontos nekem a nyugalom, az, hogy feleségemmel öreg éveinket itt boldogságban éljük le. Fontos a ház, amin állandóan barkácsolok, fontos a kert, amin feleségem barkácsol, s fontos a kutyánk, aki mindkettőnk idegein barkácsol. Átrendeződnek a hangsúlyok. Soha ilyen közel még nem éltem a természethez, soha még nem éreztem ennyire, hogy teszek valamit, s

soha nem éreztem még ennyire annak fontosságát.

Pedig lehet, hogy az csak egy fatároló, amit saját kedvtelésekre építtek, mert gázzal fűtünk. Közben mindig tanulok. Saját káromon tanulom meg a paraszti élet (hol vagyok én attól) tudományát. Mert a falusi ember nagyon sok mindent tud az öt körülvevő világról, Évszázadok, nemzedékek tapasztalata rakódott le kezében, agyában. Szeretném csak egy kicsit is megközelíteni.

S ez a tevékenység nyugalmat ad, s ez megfizethetetlen. Éveket jelent az életből.

Zámollyal bőkezűen bánt a természet. Csodálatos a környezete, az erdők, a legelők, a sok ló. Aki szereti a természetet itt otthonra lel. A hírek szerint Zámoly lakossága növekszik, ez jó, mert még mindig zavaróak az elhagyott, romos porták. Az a 13 kilométer a távolságnál jobban elvlaszt, de van, ami beszívárog. A falu sem lehet zárt sziget a zavarodott világban, de ennek azért nem kellene káros megnyilvánulásainak lenni. Amikor idejöttünk még azt gondoltam ez az egész egy kis ékszerdoboz. A költözés dobozai, a még elrakatlan holmik nyitott kapu mellett várakoztak napokig a tornácon. Semmi nem tűnt el. Aztán olvastam, hogy drog dílereket fogtak el a faluban, politikai plakátokat ragasztottak, s téptek le, s naponta látom a házuk előtt lazán földre dobott sörös dobozokat. Most mit tegyek? Jobban tetszett az ékszerdoboz érzés.

Furcsa, de ebben a faluban engem többször csaptak be eddig, mint egész életem folyamán összesen. Ezek a stiklik pár száz forinttól milliós értékekig terjedtek. A házvásárlással kezdődött, s folytatódott a mesteremberek keresésével. Furcsa, de amikor helyi mestert kerestem valamely feladat elvégzéséhez az ígéretet valahogy mindig elfelejtődtek. Az nem zavar, hogy a számlaadás még csak filozófiai fogalomként sem merült fel, ennek lerendezése nem az én dolgom. Bár ha egyszer biztos lehetne az ember abban, hogy az adóját jól, a köz javára használják fel, akkor ennek az adónak a hiányát jobban átérezné. Másrészt ezen pénzek a későbbiek folyamán egyénileg is nagyon hiányozni fognak a nyugdíjából. Ami zavar, hogy a látszat szerint az adott szónak nem nagy a becsülete. Ezt a tényt nem akarom elhinni. Hogy mégis miért történhet ez így?

Valószínűleg az az oka, hogy „gyüttment” vagyok. Nem régóta élek itt, nincsenek befolyásos barátaim, idős, apró emberként nincs miért tartani tőlem. Nekem itt egy vitában nem lehet igazam, soha nem fognak nekem hinni, ha egy „bennszülött” zámolyi mást állít.

Nem szeretem ezt a kategorizálást. Ha a törvényeink szerint az embereket nem lehet kategorizálni származásuk, nemük, vallásuk, politikai meggyőződésük, s egyéb paramétereik szerint, akkor az szerintem sem, hogy mikor költözött Zámolyra. Hiszen itt mindenki „gyüttment”, mert a történelem-

könyvek tanúsága szerint Zámoly az 1500-as 1600-as években többször elnéptelenedett. Szerintem a falunak minden lakosra szüksége van, s senki sem formálhat néhány év itt lakás miatt külön jogokat magának.

Én mindenkinek köszönök, s házuk ajtaja mindenki előtt nyitva áll. Szeretek itt élni.

Csabor

Zámoly felett

Zámoly felett képzeletben,
ültél e már repülőben?
Zámoly térképét én felvázolom,
melyet e versbe foglalom.

A főbb intézményeket megemlítve,
lelhetsz e versben a térképre.
Az utcák nevét én sorba szedtem,
melyeket láthatsz e rímekben.

Székesfehérvár felől haladva,
beérve a főútra,
Melynek neve Kossuth utca,
ezt naponta igen sok autó átrobogja.

Beérve a faluba balra fordulsz meredeken,
ott is vagy a Bemen.
Régi öregektől hallva és tudva,
ez az utca a „Fazekas utca”.
A főútról kicsit jobbra fordulva,
térhetsz be a Nyári Pálba.
De maradjunk még a főúton,
mivel itt nagy a forgalom.

Kicsit lejjebb jöve,
térhetsz be a Pedro Sörözőbe.
Mely mellett rátérve a meredekre,
jutottál a Széchenyibe.
Róla balra fordulva,
nyílik a Dózsa György utca.

Maradva a főúton,
Jobbra nézve magas torony,
ott a katolikus templom.
Mely utca templomtorony mögött húzódik,
Ady Endre nevét viseltetik.
Haladva a főúton jobbra tekintve,
látható a posta épülete.

A tekintet még mindig marad jobb oldali,
hisz ott a Művház Vörösmarty.

Mögé is betekintve,
lelhetsz rá az orvosi rendelőre.

De maradva a főutcába,
lelhetsz rá a Polgármesteri Hivatalra.
Tovább haladsz szépen lassan,
balra pillants óvatosan.
Balra lévő épület a lámpánál látva,
Szép Ilonka Faluháza.

A lámpánál jobbra és balra fordulva,
juthatsz el a Vörösmartyba.
Jobbra fordulva magas épületet látva,
a Csanádi Imre Általános Iskola.
Tovább haladsz a főúton,
jobbra a református templom.

Haladsz tovább egyenesen Burján patak medre,
folyik át az út alatt keresztbe.
Betérhettél volna,
a kocsmá után jobbra,
de az is Kossuth utca és egyben zsákutca.

A falu vége fele haladva,
térhetsz be balra a József Attila utcába.
Tösgyökerest, ha megkérdezed
A „Szubja” nevet észlelheted.
Tovább haladva a főúton balra tekintve,
fordulsz be a Petőfibe.
Petőfiből két jobb kanyarral haladva,
eljuthatsz a Vasvári Pálba.
Igen hosszú a Petőfi utca,
torkollik a Belmajorba.

A Belmajorban lévő gépek sokasága,
lelhetsz az Mg Rt. irodára.
Jobbra fordulsz az úton s rögtön balra haladsz,
a horgásztóhoz juthatsz.

Haladj tovább az Aranyba.
melyről enyhe jobbra fordulhatsz a Táncsics
Mihály utcába.
Táncsicsot mely hamarosan átszeg,
a Napsugár köz nevet viseli.

De az Arany János utcába tovább haladva,
balra fordulva térhetsz majd a Hunyadiuba.
Tovább tartva az Aranyba,
balra nyílik Zrínyi utca.
Zrínyi utcáról két jobb ága,
elvezet a Fenyvesbe és Csalogányba,
No erre fele még a rigó is ritkán repül és füttyül
Így lett a köz is Rigó mely a két utcán megy keresztül.
E közön lefordulva bejuthatsz majd az Aranyba..

Aranyból nyílik a Móra Ferenc utca,
melyből eljuthatsz a Gárdonyiba.
Az Arany János utcán még kifele haladva nyílik jobbra,
e köz neve a Radnóti utca.
Arany János utcán a falu fele haladva,
nyílik még a Jókai utca.
Mely a Táncsicsot átszegi,
s a Rákócziba ér ki.

Rákóczinak ez a fele torkollik a Petőfibe.
Petőfiből jobbra,
ez ismét a Széchenyi utca.
Széchenyin tovább haladva jobbra,
juthatsz el a Belmajorba, itt a Mesevár óvoda.
Balra nyíló utca a Harmat utca,
melyből nyílik egy zsákutca a Nefelejcs utca.
Imént e települést képzeletbeli légi kamerával bejártam,
így e sorokat mindenkinek bátran ajánltam.

2017. július 14.

Filotás Balázs

Lakóhelyem Zámoly

Székesfehérvárt elhagyva,
a 8123-as úton haladva érünk be a falunkba.
E település jó adottsága,
rálelhetsz minden természeti csodára.
Van halastó, patak, rét, erdő, mező, legelő,
a Vértes hegység, friss levegő.
Horgásztónál stégek sokasága,
Zoli pékségnek kemencében sült finomsága.
Pedro Sörfőző és Étterem hideg itala,
mely nem csak a helyiek szomját oltja.
E helyen, ha megáll egy átutazó,
a faluban van pizzéria is a Tomasso.
Az erdő szélére elsétálva,
találsz rá a Mester Húsra.
Iskola és Óvoda is működik a faluba,
igaz sokan hordják gyerekeiket a városba.
Burján patak mely a falun átfolyik,
melynek a partját a gyerekek jó idővel beveszik.
Vértes hegységben van pár telek,
oda járnak helybeliek.
Bár egyre kevesebben művelik a kerteket,
de attól független szeretik a természetet.
Röviden e települést felvázoltam,
így élnek e kis faluban.

Filotás Balázs

HAIKUK

Zámolyra két úton kell bemenni...

Mi választhatunk.
Leg-jobb az egyenes út.
De van egy „ball” is.

„Gyüttment” szlogen
En az unokámnak őse,
most kezdem múltját.
Helyivé válni.

Kácsa kút
Pataknál merni,
mindig csak tiszta forrásból...
Tisztul a fejük?

Nyakas református
A megújulás
ha fáj is, előre visz.
Jó lenne, mozdulj!

Forrás
A Szőlőhegyen
vizünk régen elapadt.
Szunnyad lelkünk is?

Török hagyomány, „Törkhagyomány”
Sokáig voltak,
ők a vérünket kérték,
Mi adtuk múltunk.

Költőink
Annyi szép és csúf
megesett a múltunkban.
Két költőnk csoda?

Zámoly neve
A kiontott vér,
a borzasztó történet,
szép nevet adott.

Mi elsőre rossz,
később javadra válhat.
„Számolj...” hát véle!
„Gyüttment”

Zámoly az én szememmel

Szebb várost, szebb tanyát láttam már sokszor,
Falut egyet sem, csak zajosabbat olykor.
Itt élni átok, vagy áldás, döntse el ki akarja,
De ha távol vagyunk tőle, akkor is szívünk egy darabja.
S mikor páran rálépünk erre a nyugodt, falusi talajra,
Nem is gondoljuk: valakinek itt született,
nagyanyja, nagypapja.
Elnézni a távolba, ahol a nagy vértés fekszik,
Messziről jött embernek ez is nagyon tetszik.
S ott a parkunk, a kék híd vagy az erdő
Van egy tavunk is, bár igaz nem egy Fertő.
De reggel, mikor a nap megvilágítja a páholyt,
Újra láthatjuk pompájában falunkat: Zámolyt!

Hogenadler Martin

Lánykori emlékeim... Zámoly az én szememmel...

A Fejér Megyei Hírlapban nemrég olvastam a
jenői asszonyok kuglófsütő versenyéről, ekkor ju-
tott eszembe lánykori emlékeim egyike, hogy a mi
falunkban is milyen nagy hagyománya volt a kug-
lófsütésnek. Főleg lakodalmakra készülő házaknál
sütötték. Nagyon mutatós, jó ízű, hosszan eltartha-
tó, a kóstolói csomagok elengedhetetlen része volt.
Nekünk, nyoszolyóknak (így hívták régen a koszo-
rúslányokat) jutott az a feladat, hogy a kuglófsütő
formákat az esküvőt megelőző héten összegyűjt-
sük. Ez úgy történt, hogy párban vessző vékával
és egy kis füzettel a kezünkben indultunk útnak az
„öreg” és az „új” utcán.
Bekiabálás után :(-Lakodalmas házhoz kérünk
kuglófsütőt”)
szívesen adták oda a formákat. Előkerültek a színes
zöld, barna, sárga különböző mintájú cserépsütők.
Név ráragasztás és feljegyzés után cipeltük az ün-
nepre készülődő portára. A sütés csütörtöki napon
történt, hogy mire pénteken a tyúk vivő asszonyok
megérkeznek, ott kínálja magát a dúsan megterített
asztalon gőzölgő tea vagy kakaó mellett.
A készítés nagy odafigyelést igénylő asszonyi mun-
ka volt. Még most is magam előtt látom, ahogyan
a fehérkötényes szakavatott kezek felváltva dagasz-
szak a tésztát fateknőben. Ízesítőnek kakaót, diót,
vaníliát, mazsolát adagoltak bele. A tésztához csak
a tojás sárgáját használták fel, a fehérjéből készült a
habcsók és a mézes puszedlik máza.
A sütése is nagy szakértelmet kívánt, ugyanis ezek-
ben az években háznál kemencében vagy Südi Pista
bácsi pékségében készültek. A kuglófok elkészítése

után ismét mi lányok szállítottuk vissza a formákat kóstolóval együtt. Ez a finomság vitte hírül legelőször a szakácsnők ügyességét, tudását. A faluban aztán megvitatták mennyire volt tág, izletes a kisült kuglóf. Ez a szokás aztán az 1980-as évektől véget ért. A házi lakodalmakat felváltotta a vendéglői, a kuglófot a különböző apró sütemények, illetve csodálatos tortaköltemények.
Zámoly, 2017.08.05.

Kállai Józsefné

Zámolyi találkozások

A közeli városból harminc év alatt jutottam el Zámolyig. Nem mondhatnám, hogy az évek alatt túl sok figyelmet pazaroltam a falura, de azért volt néhány Zámolyhoz kötődő találkozásom, amely megmaradt emlékezetemben.

Már csak néhány hónapom volt, hogy kifussak a sorkatonai szolgálatra behívhatóság határidejéből, de nem engedték, hogy megússzam. Másfél évet nyomtam le 28 éves koromban. Katonatársaim 6-7 évvel voltak fiatalabbak nálam. Ahogy mondani szoktam: én már iskolába jártam, amikor ők még mindig az apjukkal mentek randevúra. Híradós voltam, olyan teljesítményű rádióval, hogy Vlagyivosztokkal forgalmaztunk, s közvetlenül a Varsói Szerződéshez tartoztunk. Van még valaki, aki ismeri ezeket a szavakat? Egy nagy csőrös, háromtengelyes Zil teherautó volt a „fészünk”. Persze mindenki haza akart utazni, a sofőr is. Viszont ő csak akkor tudott, ha valaki átvette tőle addig az autót. Rám merték bízni! Hiába az emberi botorság határtalan. Működött ez szépen, amíg nem kellett sehova menni, de egyszer lecsapott az istennyila. El kellett autózunk az úton Zámoly felé, s az ott rejtve megbújó híradós bázisnál rádiózni egy kicsit. Addig vezettem vagy 120 kilométer hosszan egy apró személykocsit, így nagy rutinnal álltam a feladathoz. Remekül ment. Keblem dagadozott az ön-bizalomtól, amikor visszaindultunk. Remek érzés, amikor dübörög a motor, tombolnak a löerők, az ember megrészegülve tekeri a kocsikeréknyi kormányt. Remeg dolog száguldani a földúton, amíg nem jön keresztbe a zámolyi út.

Öröm ide, öröm oda, ott illik megállni. Beletapos-tam a légfékbe, a kocsi földbe gyökerezett, de a tetőn elhelyezett 6 méteres acélsövekből készült antennaárbocok pillanatnyi tétovázás nélkül folytatták az utat. Kigúvadó szemmel néztük, ahogy a hatalmas acél árbocok átrepültek az úton guruló személykocsi felett. Örökre belém ívódott a zámolyi országút, pedig be sem zártak a fogdába.

Még mindig katona voltam, amikor ismét talál-

koztam Zámollyal, pontosabban a falu szélén lévő temetővel. Meghalt valaki, aki kiérdemelte a dísz-sortüzet. Még nevét sem tudtuk, s őszintén még azt sem sejtettük hova vitt minket a ponyvás Csepel. Kiszálltunk, felhúztuk a fehér kesztyűt, sorakozó, s hármat löttünk a levegőbe. Csak egy ember rontotta el a ritmust. Majd irány a laktanyába, következett a másfél órás fegyvertisztítás.

Néhány év múlva civilként Zámoly felé autóztam, akkor ismertem fel a helyet. Azóta sem jártam a Zámolyi temetőben, s egy darabig még nem is szándékozom.

Persze közben teltek az évek. De a Szép Ilonka akkor még vendéglátó ipari egység volt, talán bizt-rónak hívták, vagy valami hasonlónak. Mi riasztót szereltünk ott, mert

zárvatartási időben is nagy volt a látogatottság. Éppen egy létrán álltam a vendégtér közepén, kezem-ben egy ménkü nagy ütvefúróval, félfüllel hallgat-tam két bronzbarna, de nem azon a nyáron lebarant fiatalember vetélkedését egy hasonló módszerrel agyonszolizott hölgy kegyeiért. A tét láthatóan az volt ki szagolja aznap éjszaka alulról az Ibolyát, de azért a vetélkedés közben nagy kedvtel-essel nézték a tevékenységemet.

Hiába nincs is jobb, mint egy ital mellett nézni más hogyan dolgozik. A vetélkedés nem akart eldőlni, pedig a hölgy már a türelmetlenség lázában is égett. Végül az egyik ifjú kivágta az adut: Tudod is te mik azok a „Nyulton” törvények? (bocsánat, de klasszi-kusokat csak betű szerint) A másik hímnemű tud-ván, hogy a verseny eldőlt, szerényen jegyezte meg: Jól van, régen voltam bíróságon. Én lemásztam a létráról, s közöltem a főnökkel, hogy most hosszabb munkaszünet következik.

A következő találkozás kíváncsiságomnak köszön-hető. Mindent megnézek, ami érdekes lehet. Befu-rakszom, ha kidobnak az ajtón, bemászom az abla-kon. Voltam Ózdon a folyamatos acélöntő műben, megnéztem a tiszalöki duzzasztó zsilipkamráját, jártam

Pakson az erőműben, felrakattam magam a Vörös-marty Színház tetejére egy tűzoltóautóval, megnéz-tem a déli határnál lévő kerítést, s sok minden mást. Természetesen Zámoly leghíresebb időszakában tettem egy kört Csóron, majd elgurultam a zámolyi építkezések felé. Az ott lévők hasonló érdeklődés-sel viszonzták kíváncsiságomat. Szerencse, szere-tem az erős autókat.

Imádom kirándulni. Az évek során sokszor baran-goltam a Vértesben. Csavargás, szalonnasütés, vagy csak egy séta. Kiderült, hogy így évek távolából visszanezve még a gyerekek is szerették. Általában betértünk a Pedróba, általában oda-vissza. Közben az évek során elég jó ismeretségbe kerültem a tu-lajdonossal. Sajnos sört már nem iszom, de az ak-kori időszak legjobb pillanatai azok voltak, amikor

a láda sört elvittük másik kedves cimborámhoz a majki vízimalomba, s ő elővette a fagyasztószek-rényből az előre

erre a célra hamvasra fagyasztott korsókat, s odafa-gyó ajakkal fogyasztottuk a nedűt.

Hazafelé persze ismét venni kellett egy ladával.

Utolsó emlékezetes találkozásom már a közelmúlt-ban volt. Valami üzleti útról autóztam

Fehérvár felé. Hideg volt, októberhez képest szinte fagyos szél fűjt, jól esett a kocsi melege. A Csákvár és Zámoly közötti körforgalomból kinézve valami furcsa csomagot láttam a buszmegállóban. Szürke rongycsomó, de olyan furcsa az alakja. Közelebb érve látom, hogy egy idős néni húzza össze magát a sarokba. Annnyira elesett volt, hogy úgy gondoltam bárhova megy, elviszem. Szinte úgy kellett betusz-kolnom a kocsiba, mert :

Nemsokára jön a busz fiam. Csak pár percig vol-tunk együtt, s csak annyit tudtam meg, hogy abban az időben, amikor a kutyát sem verik ki a házból, ő kiment még egy kicsit kapálgatni a szőlőbe. Megállt bennem az ütő, soha nem tettem volna ilyent, ha a meleg szobában is lehet punnyadni.

Most pár házzal odébb lakom, ahova akkor vittem a nénit. Már nincsenek rendkívüli találkozások, Zámolyon élek.

Kelemen Csaba

Zámolyi történet

Hullt a hó nagy, puha pamacsokban. Szellő rez-dült, csak éppen annyira, hogy nem függőlegesen, hanem kissé egymásra keverve, de lassan estek a hópelyhek. A falu ebéd utáni álomba szenderedett. A fák kényszeredetten nyögtek, a bokrok ágai szét-terpeszkedve remegtek a hó súlya alatt. Minden olyan békés volt, akárcsak a kémények sűrű füstje, mely a jól befűtött otthonok melegéről tanúskodott. Négy óra is elmúlt már, mikor mozgás támadt. Hó-lapátolás sercegő, zörgő zajai hallatszódhatnak innen is onnan is. A Nap szomorú törtrózsaszín fényvel búcsúzik, és búcsúja – mint gondos festő ecsetje – minden atomot érintve színezi az eget. A hideg egy-re erősödik, legalább mínusz tíz fok van már. Öreget és fiatal egészségesen megtartó, nagy erő ez. Tarnaki Pali bácsi is hósepréssel foglalta el magát. Kicsit dohogott is magában, mert a hideg az orosz fogságban töltött négy évet is eszébe juttatta, és az előtte és utána megélt éveket, melyek hoztak vidám és szomorú dolgokat egyaránt. Ilyenkor mindig eszébe jutott egykori barátja is, akivel végigélték ezeket a nehéz éveket.

Hány éve, hogy nem beszélnek egymással? Meg van már vagy ötven éve legalább. Pedig valamikor,

de nagy komák voltak. Elválaszthatatlanok, így mondták faluszerte. Együtt gyerekeskedtek, jártak iskolába, majd a bányába is együtt kezdtek. Még a lányos házakhoz is együtt mentek. Ó, Aranka! Ez lett a veszte. Amikor besorozták őket katonának, egyszerre búcsúztak szeretteiktől, szüleiktől, de Arankától csak ő vett búcsút, csak ő csókolta meg a szülők szeme láttára.

- Várj meg, Aranka, visszajövök! – ezek voltak az utolsó szavai hozzá, és Aranka meseszép volt, ahogyan hosszú haját, szoknyáját lobogtatta a decemberi szél. Mosolygós arcán a fájdalom ráncait hiába simította néhány könnycsepp. Vigasztalhatatlan volt. Elviszik a jövődöbelijét, ki tudja, mikor látja ismét, és látja-e egyáltalán. Mikor is volt – állt meg a sepréssel – 1942. december 20-án, éppen karácsony előtt, az eljegyzésük előtt.

- Ne forgassa, Pali bácsi! Vagy látni akarja az alját is? – kiáltott rá a szomszédja, aki seprével kezében kilépett a kapun. Pali bá' megrezzent, majd a vidám kérdése valami tréfás választ keresett, de nem talált; nagyon máshol járt az esze. Éppen csak köszönt.

- Nem szeretem ezt a havat, ez porhó. Ezt az ember elsepri, aztán a szél mind visszateríti a járdára. Hiába dolgozik vele Pali bá', magának is visszarakja majd – fűzte tovább a szót a szomszéd.

- A járdát, utat azért rendben kell tartani – dűnynyögte vissza, inkább csak úgy magának.

- Na, isten áldja!

- Isten velem!

Micsoda pocsék munkát végez ez a Ferkó, morfondírozott magában, és még jó darabon előttük is ellapátolta a havat. De éppen csak a kapuig, szégyellte volna, ha azon kapják, hogy más dolgába avatkozik. Bakancsát a fagyos földhöz verte, seprével körben letisztogatta, majd a faskamra felől bement a házba. Bent meleg fogadta és az öreg ház ezernyi téli sza-ga, illata. A lányával élt együtt az ősi házban, ami

Dabóczy: A zámolyi romtemplom

az apai örökségből maradt rá. A lánya elvált volt, a fia már Fehérváron lakott feleségével, gyerekeivel. Ritkán látta őket, a mérnök úr elfoglalt, csak az ünnepek, és néha ritkán egyéb apró dolgok hozták haza. A vejét vagy tíz éve nem látta, elköltözött a válás után. Mari éppen fahasábokat vetett a csempékálya poros gyomrába. Őszülő haját, arcélét piros selyemmel vont be a kiáramló tűz meleg fénye.

- Lányom, én készülődni kezdek, hogy hatra odaérjek, mert úgy nézem, hogy szél is lesz, meg nem sokan seprük már a járdákat tisztességesen, és így több idő kell. – szölt a lánynak.

- Hát mégis elmegy? – kérdezte Mari. – Tudja, hogy ott lesz Lukács Miklós is? Tudja, és mégis elmegy?

- Tudom hát. Olyan rendesen hívott a Schmidtné, hogy nem akartam megbántani azzal, hogy visszautasítom. Nem kell nekem bujkálni senki elől, a Miklós elől sem.

- Ismerem én a Julit, az ördögöt is rábeszéli, hogy keresztelkedjen meg. Akkor siessen, készítek fürdővizet, és borotválkozzon is! Enni is akarna, vagy majd az Ilonkában eszik? – faggatta apját.

- Majd ott eszem, ha megkínálnak valami pogácsával, ha nem, majd akkor, ha hazaértem.

Gyorsan összekapta magát, és mikor már öltözött, megnézte az ablakra erősített külső hőmérőt. Minusz 17 fok.

- Mari, a kutyának adj valami meleget, mert megveszi az isten hidege!

- Majd adok, adok, csak készülődjön, mert elkészik, aztán magán köszörüli a nyelvét az összes asszony. Mindég mással foglalkozik, adok neki megígérem. A kutyát szerette, a lánya hozta, mert már nem bírták tartani a lakásban, a kaptárban, ahogyan magában nevezte a lakótelepi otthonokat. Lord nem bírta a teleket, néhány évig a harmadik emeleten tartották és az ott töltött idő kiölte belőle a fönnyaradás képességét. Meg kellett támogatni meleg levesekkel, főtt ételekkel, különben beteg lett, lefogyott. Pedig behemót nagy állat egyébként.

- Na, indulok – tette kalapját a fejére.

- Kesztyűt nem visz, még lefagy a keze? – kérdezte Mari aggódva.

- Nem viszek, nincs olyan messze, hogy lefagyjon.

- És ebbe a vékony cipőbe indul el, hát megbolondult maga?

- Ehhez az öltönyhöz, hogy vehetek föl bakancsot? – kérdezett vissza. – Ha már megyek, akkor nézzek ki valahogy – mondta, és magára terítette hosszú kabátját.

- Aztán siessen haza, nagyon várom!

- Vagy megjövök, vagy meghoznak.

- Mindig tréfálni akar velem, vigyázzon magára! Lukács Miklós éppen félúton volt. Aranka félve engedte el, mert megjósolták neki egyszer, hogy bőségben fog élni, de szegényen egyedül maradván

fog meghalni. Ezeket a jóvendőléseket persze nem lehetett komolyan venni, és nem is veszi senki tévedhetetlen igazságnak, mert olyan homályosak, zavarosak amiatt, hogy egyszer ez, másszor az olvasható ki belőlük. De a vénséges Fírgáné ismerte a módját, hogyan csempéssze az asszonyok fülébe a bogarat. Azt mondta, „Hát persze, hogy nem figyelsz rám, és jól is teszed. Mi vagyok én? Csak egy egyszerű öregasszony, aki semmihez nem ért, csak a kártyához egy keveset.” Összehúzta a fején kendőjét és elsietett. Azután híre jött innen is onnan is, hogy beteljesedett a jóslat; megdöglött a tehén a borjúval együtt, kilyukadt a szíve és meghalt az öreg Zámbo, és még sok más csálhatatlan jele annak, hogy Fírgáné csakugyan érti a mesterségét. Szép lassan azután – persze inkább hatvan felett – kezdtek hozzá járogatni az emberek, hogy megtudakolják a jóvendőt. Jobb megelőzni a bajt, a betegséget, a halált. Ha már az Isten ilyen készületlennek teremtette az embert a jövővel kapcsolatban, akkor legalább hallgassuk meg a Fírgánét. Ha a fele bejön, márpedig annyi mindig bejön neki, máris többet tudunk. Régebben, a háború előtt az ilyeneket boszorkánysággal vádolták, és keményen szembe állt velük a falu, de azért megtúrták, mert mit lehet tudni? Hátha igazat mond. A kommunizmus viszont ki nem állhatta azokat, akik nem a lenini és marxi útmutatás alapján gondolták életüket leélni. Most meg már nagyot fordult a világ. Mindent szabad, rendszerváltás volt. Senkit nem lehet korlátozni abban, hogy amit kigondol – legyen az bármilyen buta dolog -, azt el is mondhassa bárkinek. Teret nyertek hát a csodadoktorok, telefonon keresztül gyógyítók, médiumok és jóvendőmondók. Tele van velük a tévé, az újságok, a színes magazinok.

Miklós is szépen felöltözve, a meleg bundájában, kezén kesztyűvel indult el otthonról. Jobb kezében, amelyről hiányzott három ujja, botot tartott, az ünnepi botját. A gondos feleség jóakarátú szándékát nem lehet megakadályozni, és jobb, ha ezt nem is teszik, mert különben abból baj lehet. Lukács Miklós szerette a feleségét. Már legény korában kinézte magának, de hogy Tarnaki Pál előbb jelentkezett náluk szerelmes vallomással, ő már nem akarta megbolygatni azt a sajátjával.

Sokáig neheztelt Pálra, hogy neki nem mondta el, hogy mi nyomja a szívét, nem avatta be titkos érzéseibe. Ezért ha Arankára terelődött a beszélgetés, akkor magába húzódott, mint a fűszállal megérintett csiga, és nem szölt semmit.

Együtt estek orosz fogságba azon az emlékezetes téli napon, amikor a II. magyar hadsereg állásait áttörték a páncélosok. A fogságban is egy helyre kerültek, messzi Dél-Szibéria végtelen, fagyos erdeibe, Krasznójarszk melletti táborba. Ott halt meg jó emlékezetű költőnk, Gyóni Géza is, valamikor 1917-ben. Valami véletlen folytán – mert a véletlen

nincs tekintettel az emberi vágyakra -, előbb hazakerült, mint Pál. Még most is elevenen él benne az a nap, a szabadulás napja 1947-ben. A priccsen feküdt betegen, de a keze ügyében a kése – azzal faragott valami apróságot -, mikor megszólították. Azonnal indulni haza, szölt a parancs. Páltól búcsúzni sem tudott, mert akkor ők éppen az irtáson dolgoztak, csak az ágyra helyezte a kifaragott sast. Hogy milyen megveszekedett hosszút út volt mire hazaértek, azt elgondolni könnyebb, mint leírni. Jöttek vonattal, gyalog, teherautón, sokszor két nap is eltelt, hogy valamit ettek-ittak volna. Végül haza-jött betegen, lesóványodva. Utána még várt egy darabot, de a szíve elvitte Arankáékhoz. Az idő gyorsan telt, a lányt meghódította a mérhetetlenül feléje áradó szeretet. Miklós asztaloskodott is, a bányában is megállta a helyét. Egy év múlva megtartották az esküvőt. Ki gondolta akkor azt, hogy Pál is hazavergődik a szibériai pokolból. Pedig bekövetkezett. Másodmagával ért haza, egy csákvári ember kísérte, bizonyos Kovács Samu. A két barát azóta nem beszélt egymással. Arankával is épphogy köszönőviszonyban volt Pál. Könnyű kis biccentés, de nem néztek egymás szemébe, kicsit mindkettő félrefordult, és inkább a másikat körülengő levegőt köszöntötték. Azután Pál is megnősült, a Bíró Katit vette el. Gyöngye, törekeny lányka volt, és asszony-nak sem hízott egy grammot sem. Már 15 esztendeje, hogy meghalt, egy lányuk maradt életben, a többi gyerek pár napos korában meghalt. A két férfi került egymást és ez sok furcsa, nevetséges helyzetet idézett elő a faluban, amely mégiscsak kicsi ahhoz, hogy örökön kerüljenek egymást. Egyszer a pékhez indultak mind a ketten. Amikor szembetaláltak szinte a bolt előtt, hátatfordítottak és kenyér nélkül tértek haza. Az asszonyok jól lehordták őket, mert azt nem hitték el, hogy elfogyott a kenyér, illetve beteg a pék. A zámolyi parasztemberek nagyon rosszul hazudnak. A sok munka; szántás-vetés, a szőlő és háztáji, erdőirtás és a munkahely arra neveli őket, hogy röviden, de a lényegét megragadván beszéljenek, mindig az igazat mondva.

Az ilyen tevékeny életmód nem tűri meg a handabanda, link beszédet. Az asszonyok azért csak megértették a férjeiket is, mert az meg minden asszonyra igaz, hogy az utolsó pillanatig elfogadják – vagy megpróbálják elfogadni – a házastársukat, ahol ez a szó valóban a társasságot jelenti.

Lukács Miklós éppen félúton volt az otthona és a faluház között, amikor megpillantotta Tarnaki Pált. Az is észrevette, s immáron bizonyos volt abban, hogy most a találkozást ki nem kerülheti egyikük sem. Miklós volt a kezdeményező, halk szóval köszöntötte s kezet nyújtott. Pál elfordult, de a feléje forduló kezet elfogadta. A faluházig egy szót sem ejtettek, és szinte szótlanul ültek a számukra szervezett ünnepségen is. Schmidtné elemében

volt, tehát a hivatalos szónokon kívül megszólalni amúgy is bajos lett volna. A hosszas köszöntések, nyáladzón elhangzott dicséretetek, vég nélküli felsorolás mindkét férfit szívenütötte. 60 évvel ezelőtt Albrecht György volt az események fő szervezője. Száraz, kimért modorú ember volt, aki a ténykehez ragaszkodott, de azokhoz mindenekefelett. Az akkori összeállított műsora színelvágások nélküli, frázispufogástól mentes összeállítás volt. Néhány őszinte szó, őszinte gondolat. Aranka! Ott énekelt a lánykórusban, istenem, milyen fiatalok voltak. Hogy csengett-bongott a lánykar szopránja, mint egy igazi istenitélet.

„A zámolyi toron tetejébe
Úl egy holló tiszta feketébe,
Ez a holló, rózsám, minket gyászol,
Októberben elválnak egymástól.”
Megrezzent. Valaki szölt hozzá?

- Igaz Pali bácsi? – kérdezte Schmidtné, szinte az arcához érve.

- Igaz, igaz – válaszolt minden meggyőződés nélkül.

Azután folytatódott a „buli”, ahogyan ezzel a szóval alacsonyítanak le minden ünnepi megemlékezést, koncertet, jeles ünnepeket manapság. Ha föl-jebb szeretnék fokozni az ünnep nagyságát, akkor eléteszik még a „nagy” jelzőt is, nem törődve azzal, hogy éppen az ellenkezőjét érik el. Az asszonyok táncoltak, a férfiak ittak. Megindult a nótaáradat; előbb halk csermelyként, később folyóvá duzzadva a terem és az igénytelenség falai között.

„Ha én nékem sok pénzem lesz,
Felülök a repülőre.”

Azután sorban a többi nóta is:

„Schneider Fáni azt mondta...”

Az egyik sarokban idősebbek politizáltak kicsiben. Kicsiben politizálni annyit jelent, hogy a faluban történt eseményeket tárgyalják ki. Miért nem separteti el a polgármester rendszeren a havat az utaktól, miért nincs minden utcában villanyvilágítás, s vég nélkül sorolja mind személyes panaszokat.

A végén mindig oda lyukadna ki, hogy erre nincs pénz, mert nem ad az állam. Ekkor indul meg a nagybani politizáció. Szidják a pártokat, az országgyűlést, az államot. Magyar embernek általában ez jelenti a politizálást, soha nem valamiért küzdeni, hanem örökösén valami ellen, általában a fennálló hatalom ellen.

Ezért négyévenként változik a hatalom birtokosa, új emberek koptatják a parlamenti bársonyszék kárpitját.

Tarnaki Pál körülnézett s mikor látta, hogy a mindenki szórakozással foglalja el magát, magára vette a kabátját és szö, köszönés nélkül az ajtóhoz lépett. Mikor becsukta, visszanézett, szeme Miklós szemével találkozott. Kényszeredetten intett neki, majd kifordult a havas utcára. Tapasztalnia kellett,

hogy közben feltámadt a szél, mégpedig nagyon hevesen. Hiába ezek a zámolyi szelek szinte páratlanok az országban. Talán csak a bakonyi Tés említhető vele egy napon, valamint az Alföld pusztáin keresztül száguldó erős, északi viharok. A Vértes és a Bakony közötti szűk völgyben tombolja ki magát igazán. Összegyűjti a rohamokat a két hegy, mint ahogy a tölcser is a beleöntött folyadékot. Utána óriási erővel zúdul az előtte fekvő tájra, és előtte éppen Zámoly az első falu.

Magához szoritotta a kabátját és megindult hazafelé a jeges, csúszós úton. A Császár-víz kis patakjában átívelő hídon balra fordult, erre rövidebb és nem is sokkal rosszabb, mert ugyan itt sincs elsőpörve a hó, de nem is sikosították fel az autó kerekei az utat. Körülnézett a sötét esteben, de csak a szél által hordott vad hófelhőket látta. Az úton álló lámpák fénye elmosódottan beleveszett a hófúvás felhőibe. Húsz métert sem jutott előre, mikor megcsúszott és elterült az ösvényen. Reccsenést hallott és erős fájdalmat érzett a jobb lábában. Combnyaktörés! Felüvöltött a fájdalomtól. Hangját felkeverte a vihar és hosszasán sodorva magával szétszórta a szélben. Megpróbált felállni, de a fájdalmat nem tudta legyőzni, és minduntalan visszaesett a hóba. Kúszni kezdett. Kapaszkodókat keresett, de nem talált olyat, amit az ujjaival megmarkolhatott volna. Csak keményre fagyott földet tudott kitapogatni a hó alatt. Fekve maradt és pihenni próbált. Rossz felé kúszik, gondolta. Nem hazafelé kellett volna indulni, hanem vissza az útra. Hátha jön valaki, aki segíteni tud. Nem volt ereje megfordulni, csak a hasáról a hátára fordult. Úgy érezte elfogy minden ereje, elájult. Az erős fájdalom, és az arcába csapódó hó térítette magához. Kiáltani, kiáltani! A hangját gyengének érezte, és ezt az erőtlen hangot is elnyelte a vihar. Számat vetett sorsával. Úgy találta, hogy a maga fogyatkozó erőivel nem képes kimászni ebből a csapdából. Ha pedig más nem is jön, akkor itt fog megfagyni.

Megfagy ő, aki olyan sok kemény orosz telet átvészelt. Még egyszer megpróbált felülni. Már az sem sikerült, mindössze a két könyökére tudott feltámaszkodni. Aztán visszahanyatlott, mert fájdalmasan az arcába csapott a kavargó hó.

Lukáts Miklós is megunt az ünneplést. Viszont ő már nem tudott olyan könnyedén kilopózni, mint tette azt Pál egy fél órával ezelőtt.

Nem engedték el könnyen, kínálták borral, pálinkával, de már nem fogadott el semmit. Mégis, ha nehezen is, de eljutott az ajtóhoz. Kilépve úgy mellbe vágta az orkán erejű szél, hogy majdnem elesett. Nagyon csúszott az út, ezért a pataknál balra fordult. Botjával maga elé szurkált, nehogy valami gödörbe lépjen. Nehézkes volt a járás ezen az emberek által taposott gyalogösvényen a patak felé kifutó telkek végén. A szél, mintha építőmestert játszana,

úgy épített az ösvényre kisebb-nagyobb dombokat, buckákat. A nagy szél inasai, az apróbb forgószelek csipkézték ki százféle módon ezeket a halmokat. Tapogatva, ellent dőlve a szélben valami puhába akadt meg a botja vége. A fehér hó közül kitetszett egy sötétebb folt, egy kabát szövete. Szerette volna megkerülni az előtte fehérlő dombot, de kis híján megbotlott; egy kinyújtott lábban. Letérdelt, mint egy örült sepete a havat és kikaparta a testet, majd a fejet is. Pál volt azt, azonnal megismerte. Fülét az arcához nyomta, érezte, hogy még lélegzik. Kezébe vette a fejét, szólt hozzá.

- Pali, mindjárt hozok segítséget, mindjárt hozok, hallod!

A látvány azonban annyira szíven ütötte, hogy mozdulni sem bírt. Megpróbálta megmozdítani, nem sikerült. Pál még nyolcvanéves korában is nagydarab, erős csontú ember maradt. A mozgásra azonban kinyitotta szemét.

- Megyek, rohanok máris, hozok valakit! – ordította Miklós.

A kezét megragadta Pál keze, görcsösen ráfonódott és halkán, alig érthetően beszélni kezdett. Miklós egészen a szájához hajolt, hogy értse.

- Ne menj el! Meghalok. A sas... A sasmarat hazahoztam, ott van a szekrényben. Kérd el Maritól és add Arankának! Tudom, hogy neki szántad. – rebegette Miklós fülébe.

- Isten veled! Isten veled... barátom! – és a szemé elmerült a tejfehér fagyban.

Miklós, mint tébolyult rohant vissza a faluházba segítségért. Hiába hívtak mentőt, orvost. Tarnaki Pálon már nem tudtak segíteni. December 23-án temették, szenteste napján. A tavasz beköszöntével Lukáts Miklós megcsináltatta a sírt a csákvári műkövessel. A fedlapra egy sast is kifaragtak, s hiába mondták Miklósnak, hogy ez giccses, meg nem divatos, ő azért ragaszkodott hozzá.

A szobor a felette elmondott ítéletekkel mit sem törődve, horgas csőrét felemelve a temető fái alatt, büszkén tárja szét szárnyait a melengető tavaszi szellőnek.

Szabó Attila

Zámoly az Én szememmel. 2017

Előző esztendőben írtam a környezetről mily szép hely Zámoly.

Most az emberekről szeretnék néhány gondolatot megosztani, bár félő, lesznek újabb haragosaim. Két civil szervezetnek vagyok tagja és büszkén mondhatom „egyik sem külföldről támogatott”. „Tehát nem vagyunk hazaárulók”.

Bár annak is örülnénk, ha külföldről is támogatnának, mivel a pénznek nincs szaga.

Sokat gondolkodtam azon, vajon miért ugyanazokat az arccokat látom minden rendezvényen. Mind ilyen unalmas lenne? Nem tudjuk lekötni az emberek figyelmét?

Pedig, hányan törjük magunkat, hogy érdekelté, látogatottá tegyünk egy-egy eseményt.

Ünnepélyeken, megemlékezéseken az alkalomhoz illően felöltözünk, előadásokkal, énekekkel, verssekkel készülünk, hogy meghitté tegyük az ünnepet. A fellépőkön kívül 20-30 fő, aki tiszteletét teszi, ezek egy része is valamelyik intézményt képviseli a több mint 2000 lakosból.

Minden rendezvényen idézhetném Bródy János dalának címét „ezek ugyanazok”.

De a szállóige hamar kering, „ebben a faluban nem történik semmi”. Pedig mennyi minden történik, most részletezzem? Felesleges, mert hallani ugyanazok hallják, akik részt vesznek rajta.

Miért ilyen a Zámoly lakossága? Miért érdektelen? Mitől csömörlött meg? És még hány kérdést fel lehetne tenni, de válaszokat nem kapnánk rá. Pedig az okokra kíváncsi lennék.

Tömeg ott van, ahol kaja van. Disznóvágás, „faluvacsora”. Hurrá! Ingyen kaja.

Sokat gondolkodtam, vajon mi oka lehet, hogy ma a fiatalok egyre többen nemcsak, hogy nem köszönnek, de még vissza sem köszönnek. Na, jó! Nemcsak a fiatalok.

Mikor Zámolyt választottam, akkor még jövőbeli lakhelyül, mindenki köszönt, mindenkinek. Mind egy ismerjük egymást, vagy majd megismerjük. Köszönésből beszélgetés lett, és már ismertük is egymást.

A falu is városiasodik. A tisztelet is kopik, halványul. Pedig a falu lényege a családias egymást segítők közössége lenne, de ez is kopik, halványul.

Emlékeim közt ma is él, mikor kedves idős szomszédjaim, kukoricát kezdtek kapálni, honnan ment a hír nem tudom, de jöttek jobbról is, balról is, válukon a kapa és beálltak a sorba. Segíteni jöttek. De így történt ez kukorica töréskor is.

En is a kertben dolgoztam, látva a segítő embereket, fogtam a kapát és beálltam a csapatba, így szerevezve újabb ismerősöket, barátokat. Nem is gondoltam volna, milyen kis dolog kell ahhoz, hogy megbecsüljék, megkedveljék, majd megszeressék az embert.

És most meséljem el, micsoda érzés, ha egy közösség befogad, jó véleményt alkot rólad.

Nem mesélem, ezt át kell élni.

Valaha elképzelhetetlen lett volna, hogy lerúgják a napórát a helyéről, vagy a mások által megépített és a közösséget szolgáló eszközöket megrongálják, széttörjék.

Ma nem lehet szólni a renitenseknek, mert harag lesz a végeredménye.

Csak nézni lehet, ha valaki rongál, már szólni sem

szabad. Változik a világ, bele kellene szoknunk, de nekünk már nem megy.

Más nevelésben részesültünk, minket a szüleink nem dicsértek, ha az iskolában a tanár fegyelmezni próbált, sőt, szüleinktől kaptuk a második adagot, ha otthon panaszkodni mertünk volna.

Visszagondolva, amiket írtam, kezdenek kétségeim lenni, talán csak Én látom a változást. Mivel idekerülesemkor nem voltak haragosaim, most pedig vannak. Az is lehet, hogy nem találkoztam ennyi emberrel, vagy nagyon elvitt a közösségi tenni akarárs.

Nagy divat lett a sértődés a nemtetszés, nem megbeszéljük a problémákat, hanem kerüljük egymást. A becsület, mások elismerése helyett, az irigység kerül egyre inkább előtérbe.

Kapaszkodni felfelé a mások által kitaposott ösvényen őket letaszítva. Mások érdemeit, sikereit, ötleteit, munkáját kisajátítani, elorozni. Csalással érvényesülni, hogy fontosak legyenek, hogy legyenek valakik.

És így lesznek, senkik.

Hová jutunk? Nem tudom.

Ha pár év ennyi változást hozott, ha csupán a beosztás, kihasználhatóság, vagy az anyagiak határozzák meg, szóba álllok veled, vagy sem, vagy ha csupán nem érdekel semmi, és nem akarok tudni másokról semmit.

Azért haragszom rád, mert ő azt mondta.

Alakul egy barátságatlan világ.

Haladunk efelé, nekem valahogy ez jön le.

De bizakodom, hogy ez csak az Én, képzeletem szülötte. Mert vannak, igazi barátaim, akik önzetlenek, akik ha kell, számítanak rám s én is számíthatok rájuk.

Szabó István

Ahova a szív mindig visszahúz

Zámolyon – és sok helyen máshol is – azt, aki beköltözött a faluba, és nem élnek itt felmenői, gyűttmentnek hívják. Tösgyökeres zámolyiként tavaly az elköltözés mellett döntöttem, feleségem falujában vettünk egy kis családi házat – ez sem egyedi eset a történelemben.

Felmerült bennem a kérdés, hogy így, 25 évnyi zámolyi múlttal a hátam mögött minek is számítok most tulajdonképpen. Aztán egy kedves ismerősöm megadta a választ: „Gyűttment nem lehetsz, mert a családod régi zámolyi, de elmentél, szóval te ment vagy.” Hát akkor már ezt is tudom.

Azért az a negyed század, amit itt, a Vértesalján töltöttem, nem múlt el nyomtalanul. Itt töltöttem a gyerekkoromat, itt jártam óvodába, iskolába, itt él-

nek tanítóim, tanárain – sajnos van, aki már csak élt. A családom nem ment el, szüleim és testvérem maradtak. És maradt sok barát, ismerős, akikkel mindig jó találkozni; bármikor jövök, kedvesen üdvözlőnek, érdeklődnek: hogy s mint, mi a helyzet nálatok, hogy alakul a ház, satöbbi. És persze én is érdeklődöm, mert minden információt még a Facebook sem tud eljuttatni hozzám, sőt.

A család, a barátok, ismerősök mellett több szál köt ide, és minden túlzás nélkül állíthatom, hogy bárhova sodorjon az élet, a szívem mélyén azért mindig zámolyi leszek. Büszke vagyok a helyiek eredményeire, akár sportban, akár a művészet, a kultúra terén. Igyekszem bekapcsolódni az értékörzésbe, a helyi értékek megismertetésébe. Mindig örülök a meghívásoknak, felkéréseknek, mert tudom, hogy vannak, akik számítanak rám, és akikre én is számíthatok.

Amikor elérem a falu határát, mindig azt érzem: hazajöttem. Mentként – vagy inkább jövő-menőként? – biztosan mondhatom: problémák mindenütt vannak, mint ahogy vannak megoldásra váró feladatok is. Máshol is vannak jól működő közösségek, de az itteniek mégis mások. Más faluban is akadnak lelkes emberek, akik előre viszik a helyi közéletet, de az itteniek mégis mások. Hogy miben? Abban, hogy mindannyian Zámolyért, a falu jövőjéért tesznek, akár a múlt értékeit ápolják, akár a legkisebbekkel, akár a legidősebbekkel foglalkoznak, sportolnak vagy kórusban énekelnek, mindannyian részesei egy nagy egésznek. Ez a nagy egész pedig Zámoly maga, ahonnan ki lehet szakadni egy kicsit, de teljesen soha. Zámoly, ahova a szív mindig visszahúz.

Vácsi Márk

Éltet a múlt

Zámoly az én szememmel azt jelenti a hely, ahol jó lakni és élni a mindennapjaim. Ide születtem és már 13 éve itt élek, de engem Zámoly múltja érdekel a legfőképpen.

Magyarország egyik legnagyobb II. világháborús páncélos csatája zajlott itt Borbála-pusztán. Nagy küzdelem folyt itt az életért. A Margit-vonal és az itt lévő Olga-vonal egyik legnevesebb csatája folyt a településünk mellett. A faluban beásott magyar katonák, a Velencei-tó és a Balaton közé visszaszorított német katonák az utolsó töltényig védtek a falut. Tizenhét ember cserélt a falu gazdát, de végül az orosz túlerő megtörte a védelmet, hazánk így Zámoly is orosz kézre került. A háború emlékeit még ma is meg lehet találni falunkban, a környező erdőkben. Sokat járok kint a település környékén.

Sokszor találkoztam a földeken, erdőkben a háború nyomaival. A településen lévő házak padlásán még ma is lehet találni más számára értéktelen, de nekem felbecsülhetetlen értékű háborús ereklyéket. Pár napja az egyik ház padlásáról egy bácsi nekem ajándékozott egy II. világháborúból származó gázálarc hengert, eredeti Horthy liba zöld az alapszíne, kicsit rozsdás volt és más célra használhatták régen, de rendbe tettem. Amikor kerékpározom, sokszor felveszem a hengert és természetesen az elhagyhatatlan I. világháborús magyar sisakomat, amit szintén egy nagyon kedves bácsitól kaptam. Az úkapám is ilyet viselhetett az I. világháborúban. Ő Vitéz Lukács Pál volt, akire nagyon büszke vagyok. Az I. világháborús szobron található a neve, a minap biciklizés közben készítettem egy fényképet, a szobor mellé helyeztem a sisakot és megörökítettem az én ükunokáimnak.

Itthon a kicsi gyűjteményembe állítottam emléket a falunk hősi védőinek. A II. világháború utáni évek nem voltak túl jók a falu számára. Újra kellett építeni a települést, szinte minden házat szétlőttek, mindenhol roncsok és halottak voltak. Dédike mesélte, hogy nagyon sokat menekültek a háború alatt, és amikor visszatértek minden romban állt. Sikertült nekik újraépíteni a falut. A földben még mindig sok katona, lőszer és elásott járműalkatrész nyugszik. Csak néhány katona került tisztességes sírba, Borbálán a lemészárolt búcsi leventéket a temetőbe méltóan helyezték el. A háború utáni takarítást az itteni lakosok végezték, dédike mesélte, hogy 15 évesen kellett a halottakat eltemetni, majdnem annyi idő volt akkor, mint én most, szörnyű lehetett. Sajnos ő is emiatt kapott el egy betegséget. Nekik köszönhetem, hogy most itt élhetek ebben a faluban, és hogy ez a kis falu újra felépült. Zámoly neve beírta magát a történelembe, még a külföldi háborús újságokban is említették ezt a helyet, és minden magyar ereklye gyűjtő ismeri Zámoly nevét és múltját, mi az itt élő emberek sem felejtjük el. Tisztelet a falunkat védő és hősi halált halt hősöknek és azoknak, akik újraépítették a romokból.

Szeretem a falut és környékét, a jó levegőt, az erdőt, a fákat, a virágokat, a hegyeket, a tavakat, a patakot. Köszönöm szüleimnek, nagyszüleimnek, dédikének, hogy megismertették velem ezt a helyet és sokat meséltek nekem a múltból. Remélem, egyszer én is továbbadhatom és ugyanilyen nagy szeretettel hallgatják majd a múlt történéseit.

Veszeli Dénes

UFO a faluban (Zámoly idegen szemmel)

Jelentés az Univerzum Ellenőrző Bizottságnak!

Két Földi nap eseményeinek szűk összefoglalója.

Azt már tudjuk, az emberek régóta keresik a választ arra a kérdésre, hogy van-e élet a Földön kívül? A nagytiszteletű Bizottság azért küldött engem ide, hogy mi pedig választ kapjunk arra a kérdésre, van-e élet a Földön?

Megérkezésem első pillanataiban arra fordítottam nagy figyelmet, hogy olyan alakot vegyek fel, amellyel el tudok vegyülni az emberek között. A harmadik másodpercben rájöttem, hogy erre semmi szükség, mert ahogy vagyok, így vagyok a legkevésbé feltűnő az itt élők számára.

Miért is? Felismertem, hogy ezt a kis települést a sokszínűség jellemzi. A későbbi tapasztalatok igazolták feltételezésem helyességét.

Jelentésemet igyekszem csak a legfőbb felfedezéseimre korlátozni. Részletes beszámolót majd személyesen teszek a Bizottságnak.

Első utam egy kis fehér épületbe vezetett, ahol sok ablak, ajtó, és sok ember is tartózkodott. Hamar rájöttem, hogy ez az épület a helyiek egészségügyi központja. Az embereknél fantasztikus szinten van a tudomány ezen ága. A panasszal érkező lények szinte öt percenként hagyták el az épületet, tehát az orvoslás nagyon gyorsan ment. Önkontrolljuk is magas szinten lehet, mert a súlyosabb esettel érkezők azonnal bementek az egyik ajtón, és a nem annyira súlyos esettel érkezők egy másik ajtó előtt türelmesen ülve megvárták, amíg ők is sorra kerülhetnek. Itt hamar végeztem a megfigyeléssel.

Következő utam egy másik apró épületbe vezetett. Hihetetlen, hogy a technikai fejlődésnek ezen a fokon mennyire megőrzik a régi hagyományait. Az elektronikus levelezés, és ügyintézés korában néhány hagyományörző, papír alapon indított kommunikációt távoli ismerősei felé. Tréfás, régies, egyszerű kifejezéseket is hallottam, melyet az egyik hagyományörző látogató megjátszott haraggal adott elő. Helyi folklór.

A népi játék másik részében egyenruhás hagyományörzők is részt vettek. Úgy láttam, ők inkább a tájékozódó képességeiket fejlesztették, közben bővítve a helyismeretüket is.

Abból gondolom, hogy ez nem feladat, hanem játék, mert a résztvevők gyakran cserélődtek benne.

Itt szeretném megdicsérni az Ellenőrző Bizottság nagyfokú felkészültségét, és előrelátását, hogy remekül felkészített erre a felfedező útra. Minden olyan ismerős nekem, mintha csak otthon lennék. Nagy segítség számomra a fülbe dugható fordítógép. Ezzel sem keltettem feltűnést, mert ilyen

készülék az embereknél is van. Főként a fiatalabb egyedek használják előszeretettel.

Ügyelve arra, hogy ne szegjem meg az itteni szabályokat, átkeltem a gyorsabb közlekedésre kijelölt útvonaluk másik oldalára. Tudom, óva intettek attól, hogy helyi táplálékot vagy italt vegyek magamhoz, de annyira otthon éreztem magam, és egyébként is feltámadt az igényem egy folyadékcsereére, ezért bementem egy ilyen célra létrehozott épületbe. Majdnem ráfaragtam felelőtlenségemre, mert amikor kértem a kedvenc italomat, a helyiségben tartózkodó lényekből ellenséges sugárzást éreztem, és egyébként el is indultak felém.

„Citromos sör? Citromos sör?” Ismételték, kiabálták utánam, miközben menekültem.

Kis pihenés után folytatom is, mivel vizsgálódásaim vége felé közeledek. Ez már szinte a jelen.

Megszentelt helyre menekülhettem, mert ebbe az épületbe nem követtek.

Minden ilyen szentelt hellyel, azaz templommal szemben, található egy olyan folyadékcsereelő épület, azaz kocsmá, ahogy erre felé nevezik ezeket az épületeket. Ez fordítva is igaz, csak kellemetlen. Itt, ebben a helyiségben például minden fordítva van. A kocsmával szemben van a templom.

A templommal majdnem szemben valami közösségi épület áll. A többi dűledezik. Az épületben egyetlen úgynevezett telefon van csupán. A többi utánzat. Ez a távbeszélő nem csörög feleslegesen. Csak akkor, ha felhívják a számát. Ez egy okos telefon.

Ebből az épületből irányítják a legtöbb tennivalót, amit a helységgel kapcsolatban fontosnak tartanak. Megfigyeltem, hogy mint idegen, itt vagyok a legkevésbé feltűnő, ezért arra gondoltam, innen hajtom végre a térugrást hazafelé. Az ugrás előtt még a közlekedéssel kapcsolatos utak állapotáról akartam felmérést készíteni, de hallottam két ember beszélgetését, amiből megtudtam, hogy ez felesleges. Itt mindenki úgy közlekedik, ahogy akar. Illetve, ahogy tud.

Leszögezném a Bizottság számára, hogy VAN élet a Földön. Olyan, amilyen, de van. Az emberek egy dologban viszont fényévekkel előbbre járnak nálunk. Sokkal jobban ismerik egymást, mint mi magunkat. Ezoterikus képességeik utolérhetetlenek, és feltételezem az emberekről a gondolatolvasást is.

Minta egyedem nem sikerült gyűjtenem, mert ennyi idő alatt lehetetlen volt a bizalmukba férkőzöm. Nem engedtek magukhoz közel, ezért egy sem lett volna hajlandó velem jönni.

„TÉR-

UGRÁS” Wandler Artúr Zoltán

Zámoly az én szememmel....

A szó elszáll, az írás megmarad! Mindenki másként látja községünket. Köszönjük az újságban megjelent írásaitok, a közölt emlékeket, élményeket, melyekkel gazdagították az itt élőket!

Köszönjük Szabó Istvánnak, hogy az általa készített képeket felhasználhattuk!

Kiadja a Zámolyi Önkormányzat

Szerkesztőség címe: Zámolyi Közös Önkormányzati Hivatal, Zámoly, Kossuth L. u. 43.

Felelős szerkesztő: Matla Beáta Katalin

Telefon: 06-30/433-26-61, E-mail: zamoly.hirei@gmail.com

Hirdetésfelvétel: Zámoly Község Önkormányzata, Nyomdai munkák: Kék Elefánt Nyomda - Tel.: 06-22/338-674

A kiadásért felel: Zámoly Község Önkormányzata

Az újság kihordásáért 2018-ban a Őszidő Nyugdíjas Klub végzi. Megjelenik 800 példányban.